

CHIARA LUCE BADANO

Chiara Badano se je rodila v majhni italijanski vasi Sasselo, ki je okrog 60 kilometrov stran od Genove. Rodila se je staršema Marii Teresi in Ruggeru Badano. Bila je težko pričakovana edinka, ki sta jo imela zelo rada. Ker sta se zavedala, da obstaja možnost, da Chiaro razvadita, sta bila zato še bolj pozorna na njeno vzgojo.

Bila je živahen, a priden otrok. Mama pripoveduje, da je kot dojenček pridno spala, prav tako pa se je znala sama zaigrati z igračkami. Bila pa je tudi trmasta in svojevoljna. Nekega dne jo je mama prosila naj pospravi mizo. Chiari se ni ljubilo in ji je to tudi povedala ter se s prekrižanimi rokami odpravila proti svoji sobi. Po nekaj trenutkih se je spomnila na evangelijsko priliko, kjer oče prosi dva sinova

naj mu gresta pomagat v vinograd in tisti, ki reče da bo šel, ne gre in tisti, ki reče ne, na koncu le gre. Chiara je prosila mamo za predpasnik in ji pomagala.

Mama jo je nekoč tudi povabila naj izbere nekaj svojih igrač in jih podari revnim otrokom. Chiara se uprla, češ da so te igrače njene. Mama je to sprejela, a je potem kmalu slišala iz njene sobe: »To da, to ne ...« Videla je, da hčerka izbira najlepše igrače in jih daje na kup. Pojasnila je: »Ne morem dati polomljenih igrač otrokom, ki jih nimajo.«

Nekoč je Chiara prišla domov z lepim, rdečim jabolkom. Ko sta jo starša vprašala, kje ga je dobila, jima je povedala, da ga je brez dovoljenja odtrgala s sosedine jablane. Starša sta jo okarala in ji ukazala naj ga nese sosedi nazaj in se ji opraviči. Chiara se je uprla, saj jo je bilo sram. Pojasnila sta ji, da je poštenost veliko pomembnejša od užitka ob sladkanju z jabolkom. Na koncu je deklica odnesla jabolko nazaj in sosedi vse pojasnila. Zvečer je soseda s polno košaro jabolk potrkala na njihova vrata. Prinesla jih je Chiari, ki se je v tistem dnevu naučila nekaj zelo pomembnega.

Ko je imela Chiara osem let, se je srečala z Gibanjem fokolarov. Gibanje je začela sedaj že blažena Chiara Lubich. Ta žena je med drugo svetovno vojno odkrila poslanstvo v tem, da se je trudila živeti tako kot je živel Jezus.

Na srečanju deklic leta 1980, je Chiara Badano odkrila nov način življenja in razmišljanja. Spoznala je, kaj pomeni zares živeti tako kot je živel Jezus in sicer ne, da se nanj obračamo le takrat, ko je težko, ampak v vsakem trenutku. Sprejela ga je za svojega prijatelja.

Leta 1980 je Chiara tudi prvič napisala pismo Chiari Lubich, ustanoviteljici Gibanja in s tem se je začelo dolgo in globoko dopisovanje med soimenjakinjama in sorodnima dušama. Med njima se je skozi leta razvilo trdno prijateljstvo.

S člani gibanja je Chiara zgradila prijateljstva, ki so ostala do konca življenja. Za vse je skrbela z vsem srcem. Napisala je seznam svojih stvari in ga delila s prijatelji. Vsak je imel možnost, da je dobil, karkoli je iz tega seznama potreboval. Z dekleti iz gibanja si je redno dopisovala in se zanje zanimala. Ko je bila že starejša, je spremljala mlajša dekleta.

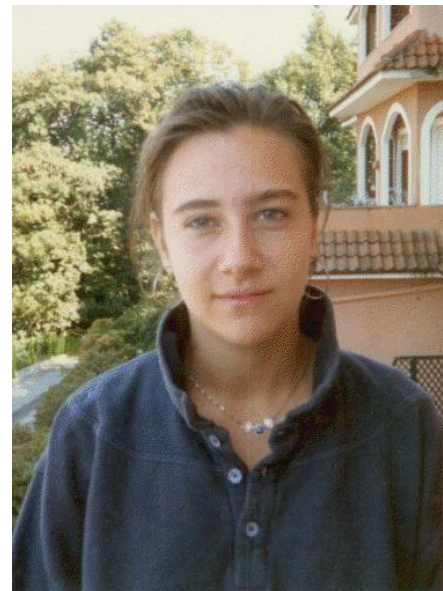

Chiara je imela prijatelje tudi v domači vasi, ki niso poznali ne Marijinega dela, niti Jezusa. Zelo se je rada družila z njimi, a nikoli ni bila v središču pozornosti. Prav tako nikoli ni opravljala ali govorila o Gibanju. Na vprašanje, če kdaj z njimi govori tudi o Bogu, je odgovorila: »Ni pomembno toliko govoriti o Bogu. Dati jim ga moram.« V Chiari je bila vedno prisotna želja, da bi bila človek, ki s svojim življenjem kaže da nas Bog vse ljubi.

Z vstopom v srednjo šolo, so se z družino preselili v Savono, kjer je bila Chiarina klasična gimnazija, oče Ruggero pa je bil bliže svoji službi. V šoli je imela Chiara veliko težav. Veliko se je učila, a ji kljub trudu ni in ni šlo. Največ težav je imela z matematiko, kjer je imela vsako leto popravni izpit, zaradi česar je zelo trpela. Kljub učnim spodrslijajem se je sošolci in profesorji spominjajo kot mirno, veselo dekle, ki je predvsem zelo rada pomagala drugim.

Ko je Chiara odraščala, se je s starši zapletla tudi v kak nesporazum in skupaj so mogli poiskati kompromis, s katerim so bili vsi zadovoljni. Rada je poslušala glasbo, pela in plesala. Prijateljica o njej pripoveduje, da se je rada lepo oblekla in bila skrbno počesana, včasih tudi rahlo naličena, a nikoli preveč. V njej je tlel športni duh, saj je rada igrala tenis in plavala, z očetom pa sta hodila na dolge pohode v hribe.

Prav med igro tenisa konec poletja 1988, ko je imela Chiara 16 let, je začutila močno bolečino v rami, da ni mogla več držati loparja v rokah. Ker se je to ponavljalo, so zdravniki naredili temeljite preiskave in na dan je prišla težka diagnoza. Boleč kostni rak z metastazami. Chiara je, polna poguma, vse sprejemala. Oče pripoveduje, da v bolnišnici kljub bolečinam ni mogla biti pri miru in je skrbela za dekletke iz sosednje sobe, ki je trpela zaradi depresije. Ko so jo opozarjali na počitek, je odgovorila: »Spala bom lahko kasneje.«

Po prvi operaciji je sledila kemoterapija. V tistih dneh je od zdravnika tudi izvedela, da bo zaradi kemoterapije ostala brez las. Sledil je odločilen trenutek sprejemanja bolezni. Chiara je prišla v sobo po koncu ene manjše operacije. Mama jo je vprašala, kako je šlo, ona ji je odgovorila: »Sedaj ne, sedaj ne govori.« Z zaprtimi očmi se je vrgla na posteljo. Petindvajset minut je bilo tako. Mami je bilo zelo težko, a edini način, da ji je stala ob strani je bil, da molči in trpi z njo. To je bil pravi boj. Po petindvajsetih minutah se je dvignila in se nasmehnila ter ji rekla: »Sedaj lahko govoriš.« Chiara je v tistih 25 minutah boja rekla Jezusu svoj »da«, sprejela je Njegovo voljo in nikdar več se ni spraševala, zakaj je morala zboleti.

Bolezen je kljub agresivnemu zdravljenju napredovala in Chiara se je pripravljala že na drugo operacijo. Zadnji božič je preživela v bolnišnici, kamor so jo sprejeli, ker je močno krvavela in je dobila transfuzijo. Na božično popoldne je njen oddelek obiskal kardinal Saladrini in vstopil v Chiarino sobo. Rekel je: »V očeh imaš prečudovito luč. Kako to?« Sramežljivo mu je odgovorila: »Trudim se ljubiti Jezusa.

V istem dnevu je neka prostovoljka v bolnišnici doživljala krizo, ker je videla toliko otrok, ki so umirali za rakom in ni mogla razumeti kako lahko Bog to dopušča. Po naključju se je znašla poleg Chiarine postelje in od nje odšla popolnoma pomirjena.

Chiara je z bolnišnične postelje pričevala. Vsi, ki so jo obiskali, so mislili, da gredo pomagat njej, a so na koncu ugotovili, da je ona njim dala veliko več. Tudi zdravniki se je spominjajo z velikim spoštovanjem: »S svojim nasmehom, s svojimi velikimi svetlimi očmi je dokazovala, da smrti ni. Je samo življenje.«

Kljub temu, da je bila Chiara v začetku bolezni polna zaupanja v to, da bo ozdravela, je med napredovanjem bolezni spoznavala, da se to ne bo zgodilo. Tudi zadnji pregled ni dajal več upanja. Zadnje mesece je Chiara preživela v svoji sobici v rodnem Sasselu. Zanj so skrbeli starši in teta. Ob vzglavju je imela telefon, da je lahko ohranjala stike s prijatelji. Bila je zelo aktivna: pisala je razglednice, pisma in darilca. Kljub temu, da je bila v velikih bolečinah, je odklanjala morfij, saj ji je odvzel prisebnost, ona pa je želela biti pri zavesti do konca.

Poslanstvo gibanja temelji na tistih trenutkih Jezusovega življenja, ko visi na križu in obupano vpraša Očeta zakaj ga je zapustil in Chiara je na bolniški postelji zapisala: »Spoznala sem, da ja zapuščeni Jezus ključ do edinosti z Bogom in želim ga izbrati kot mojega edinega ženina. Želim biti pripravljena, da bo zame na prvem mestu in ga sprejemem, ko pride k meni.« Chiarina povezanost z Bogom se je v zadnjih mesecih zemeljskega življenja res utrjevala, kar so čutili vsi, ki so bili v njeni bližini, od zdravnikov, prijateljev in domačih.

Gojila je tudi posebno ljubezen do misijonov in zelo spoštovala delov misijonarjev. Večino svojih prihrankov je poslala prijatelju, ki je deloval na misijonu v Afriki, s tem dejanjem pa nagovorila še druge, da so začeli materialno skrbeti za misijone.

V gibanju je tudi navada, da vsak, ki se aktivno pridruži skupnosti, dobi novo ime, ki ga navadno podeli voditelj. Chiara Lubich naši mali Chiari dolgo ni izbrala imena, kar je Chiaro po malem nekaj časa tudi žalostilo. Vedno se je potolažila s tem, da ima njena prijateljica veliko drugega dela. V enem od zadnjih pisem, ki jih je Chiara Lubich pisala svoji duhovni hčerki, ki je bila takrat že na smrtni postelji, pa je zapisala: »Zate sem izbrala ime Chiara Luce (*v prevodu: luč*). Ti je všeč? To je luč ideala, ki premaga svet. Pošiljam ti ga z vso ljubeznijo.«

Chiara je umrla 7. oktobra leta 1990, po dvoletnem boju z rakom. Ob njej sta bila mama in oče, odšla je mirno in popolnem zaupanju. V svoji oporoki za prijatelje iz gibanja piše tako: Drugačen

svet me je pričakoval in ni mi preostalo nič drugega, kakor da sem se mu prepustila. Počutim se, kot bi bila ovita v čudoviti načrt, ki ga počasi odkrivam. Vse dolgujem Bogu in Chiari.

V tednih pred smrtjo se je s starši in prijatelji tudi veliko pogovarjala o svojem odhodu in poročnem slavlju, kakor je imenovala svoj pogreb. Izbrala je pesmi, berila, naročila je, naj jo oblečejo v belo obleko. Mami je naročila naj si ob tem, ko jo pripravlja za pogreb, vztrajno ponavlja: »Sedaj Chiara Luce vidi Jezusa.« Ob njenem slovesu se je zbral ogromno ljudi, glas o tem čudovitem poročnem slavlju in o življenju mlade svetnice, ki je živela ideal edinosti in ljubezni, pa je šel hitro od vasi do mesta in potem po celi Italiji in še naprej.

Leta 2010 je bilo to mlado dekle, ki je na zunaj živelo popolnoma običajno življenje, kot so ga živeli njeni ostali vrstniki, razglašena za blaženo. Od mnogih svojih vrstnikov pa se je Chiara Luce razlikovala v tem, da je Boga v svojem življenju postavljala na prvo mesto in se v vsakem trenutku trudila izpolnjevati Njegovo voljo in je živela za druge.

Chiara Lubich je že od rojstva Gibanja, mladim predlagala, naj bodo generacija svetnikov in Chiara Luce je uspelo. Gotovo pa ni edina.

Vprašanja za razmislek:

Kaj te pri Chiarinem življenju najbolj nagovarja?

Vidiš kakšno podobnost med svojim in Chiarinim otroštvom in mladostjo?

Chiara se je že pred boleznijo srečevala s trpljenjem, ko ji v šoli ni šlo. Kako se ti srečuješ s svojimi neuspehi? Se boriš ali obupuješ, nosiš bolečino ali protestiraš?

Ko se je Chiara zavedla, da bo umrla, se je vrgla na posteljo in v petindvajsetih minutah tišine sprejela to pot. Kaj ti narediš, ko ti je hudo, ko te kaj boli, žalosti, ko te je strah ...?

Kaj meniš o tem, da je Chiara ob koncu zavračala morfij, da bi bila lahko s prijatelji in družino?

Kaj je Chiaro vodilo v življenju? Kaj je tvoje vodilo v življenju? Ga imaš?